

3. neděle postní

týden 15. – 22. 3. 2020 ve farnosti Pozořice

POŘAD BOHOSLUŽEB:

14. 3.	so			za rodiče Muselíkovy a Svobodovy, manžela Františka, živou a zemřelou rodinu
15. 3.	ne	3. neděle postní Ev.: Jan 4,5-42 <i>Ježíš se Samařankou u studny.</i>	(9:15)	za farníky /přenos přes internet/
			14:00 – 18:00	OTEVŘENÝ KOSTEL K SOUKROMÉ MODLITBĚ
16. 3.	po			1) za zemřelou maminku 2) za Josefa Hanáka a živou rodinu
17. 3.	út	DEN PŮSTU A MODL. ZA OCHR PŘED KOR.		400. výročí mučednické sv. Jana Sarkandera (17. 3. 1620) za Františka a Marii Diváckých, rodinu Veselskou a Šlofovu
18. 3.	st			na daný úmysl
19. 3.	čt	Sv. Josefa, snoubence Panny Marie slavnost	(18:00) internet	1) za Jaroslava Železného, živou a zemřelou rodinu 2) za Josefa Hanáka, manželku, syna a rodiče
20. 3.	pá			za Josefa a Marii Kalužovy, syny Jaroslava, živou a zemřelou rodinu
21. 3.	so			za živou a zemřelou rodinu Buchtovu a Kučerovu, Miloše Müllera a duše v očistci
22. 3.	ne	4. neděle postní Ev.: Jan 9,1-41 <i>Uzdravení slepého od narození.</i>	(9:15)	NEDĚLE „LAETARE“ za farníky /přenos přes internet/

OHLÁŠKY:

- **BEZPEČNOSTNÍ OPATŘENÍ V SOUVISLOSTI S ŠÍŘENÍM NÁKAZY KORONAVIREM:**
  - o **! Bohoslužby s účastí lidu jsou biskupem brněnským až do odvolání zrušeny !** Mše svaté budou slouženy ve farnosti každý den bez účasti lidu na úmysly, na které by byly slouženy veřejně. **V neděli v 9:15 hod. bude mše svatá přenášena web-kamerou.** Stejně tak **na slavnost sv. Josefa ve čtvrtek v 18 hod.**
  - o **Veškeré společenské aktivity ve farnosti jsou až do odvolání zrušeny!**
  - o Jakoukoliv **duchovní službu kněze** lze domluvit telefonicky nebo emailem individuálně.
  - o **Modlitba sv. růžence** – spojme se duchovně na dálku každý den ve 20 hod. s úmyslem na zastavení pandemie koronaviru a k ochraně našich rodin.
- **PROŽÍVÁME POSTNÍ DOBU:** Je to období úplného obrácení srdce k Bohu a obnovy křesťanského života. Využijme radikální společenská omezení k **soukromé modlitbě doma** v rodinném kruhu (sledování přenosu mše sv. přes média, modlitba křížové cesty, četba Písma sv., modlitba za překonání epidemie, růženec, duchovní četba, a další).
- **Zprávy z diecézního oběžníku** (březen) jsou k přečtení na nástěnce i na farním webu.

ÚKOL NA TENTO TÝDEN ZŮSTÁVÁ:

Při jakémkoliv strachu či obavě vyzvat Ježíšovo Jméno.

MODLITBA DUCHOVNÍHO SVATÉHO PŘIJÍMÁNÍ:

Pane Ježíši Kriste,

věřím, že jsi pravdivě a skutečně v Nejsvětější svátosti přítomen jako Bůh a člověk.

Věřím, že mě miluješ.

Také já tebe chci dokonale milovat, ale co mohu, Pane, bez tebe?

Ty jsi, Bože, má síla. Toužím po tobě.

A protože tě právě nyní nepřijímám v oltární svátosti,

prosím, přijď ke mně aspoň duchovně a učiň si u mě příbytek.

Pane, zůstaň se mnou a nedopusť, abych se od tebe odloučil.

(Kancionál 042)

Blahoslavení plačící

Draží bratři a sestry, dobrý den!

Vydali jsme se na cestu za blahoslavenstvími a dnes se zastavíme u toho druhého: *Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni*.

V řeckém jazyce, jímž je psáno evangelium, je toto blahoslavenství formulováno slovesem, které není v trpném rodě - blahoslavení totiž pláčem netrpí – nýbrž v činném – *pláčou* zvnitřku. Jde o postoj, který dostal v křesťanské spiritualitě ústřední místo, a pouštní otcové, historicky první mniši, jej nazývali *penthos*, tedy vnitřní bolest, která umožňuje vztah k Pánu a bližnímu, nový vztah s Pánem a s bližním.

Tento pláč může mít v Písmu dvojí aspekt: první se váže k smrti nebo utrpení druhého. Další aspekt se váže k slzám hříchu – vlastnímu hříchu – když srdce krvácí bolestí nad urážkou Boha a bližního. Jde tedy o to mít rád druhého takovým způsobem, že se s ním či s ní spojujeme do té míry, že sdílíme jeho či její utrpení. Jsou lidé, zachovávající si odstup, o krok zpět. Je však nezbytné, abychom druhé nechali proniknout do svého srdce.

Několikrát jsem mluvil o daru slz (srov. *Christus vivit*, 76; *Promluva k mládeži na Univerzitě sv. Tomáše*, Manila 18. ledna 2015; *Homilie na Popeleční středu*, 18. února 2015). Je možné milovat chladně? Je možná láska jako funkce, jako povinnost? Zajisté nikoli. Existují zarmoucení, kteří potřebují potěšit, ale i takoví, kteří mají potěšení a které je třeba zarmoutit a probudit, protože mají srdce z kamene a odnaučili se plakat. Je třeba probouzet lidi, kteří se neumějí dojmout bolestí druhých.

Zármutek je hořká cesta, ale může být užitečná, když otevírá oči k životu, k posvátnosti a nenahraditelnosti každého člověka. V takové chvíli si člověk uvědomí, že čas je krátký.

Druhým významem tohoto paradoxního blahoslavenství je plakat *kvůli hříchu*.

Tady je třeba rozlišovat: někdo se rozhněvá, když pochybí, ale to je pýcha. Avšak někdo pláče kvůli špatnosti, které se dopustil, kvůli opomenutému dobru a kvůli zradě ve vztahu k Bohu. To je pláč nad neprokázanou láskou a propuká, když někomu leží na srdci život druhých. Pláč je tu proto, že není shoda s Pánem, který nás má tolik rád, a zarmoucuje nás neprokázané dobro. Je to vjem hříchu. Takoví říkají: „*Ranil jsem toho, koho miluji*“ a jsou zarmoucení až k slzám. Bohu díky, skanou-li takové slzy!

Toto je téma vlastních pochybení, s nimiž je třeba se vyrovnat. Pomysleme na pláč, který přivedl svatého Petra k nové a mnohem opravdovější lásce. Pláč očisťuje a obnovuje. Petr se podíval na Ježíše, rozplakal se a jeho srdce bylo obnoveno. Na rozdíl od Jidáše, který nepřipustil svoje pochybení a spáchal sebevraždu, chudák. Pochopit hřích je Boží dar, dílo Ducha svatého. Sami nedokážeme pochopit hřích. Je to milost, o kterou máme prosit. Pane, ať pochopím zlo, které jsem spáchal nebo mohl spáchat. To je obrovský dar, a když je pochopen, přichází kajicný pláč.

Jeden z prvních mnichů, Efrém Syrský, říká, že tvář omytá slzami je nevýslovně krásná (srov. *Discorso ascetico*). Krása lítosti, krása pláče, krása zkroušenosti! Jako vždycky má křesťanský život svůj nejlepší výraz v milosrdenství. Moudrý a blahoslavený je ten, kdo si připouští bolest, pojící se k lásce, protože obdrží útěchu Ducha svatého, výraz něhy, v níž Bůh odpouští a napravuje. Bůh vždycky odpouští, nikdy na to nezapomeňme. Bůh vždycky odpouští i ty nejhorší hříchy, vždycky. My máme problém, že neradi prosíme o odpuštění, uzavíráme se do sebe a nežádáme odpuštění. Toto je problém, ale On je pro odpuštění.

Pokud vždycky pamatujeme na to, že Bůh »s námi nejedná podle našich hříchů ani nám neodplácí podle našich vin« (Žl 103,10), žijeme v milosrdenství a soucitu, a projevuje se v nás láska. Pán ať nám v hojnosti udělí lásku, abychom měli rádi s úsměvem, zblízka, služebností a také pláčem.

Přeložil Milan Glaser

Převzato z: Česká sekce RV

<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=30621>